

[Finansministeren]

2. Den anden strategi består i at aftrappe betalingsbalanceunderskuddet gennem en forbedring af konkurrenceevnen. I modsætning til »forbrugs«-beskæringsstrategien, der virker beskæftigelsesreducerende, virker denne strategi beskæftigelsesfremmende.

Konsekvensberegninger viser, at en gennemsnitlig årlig forbedring af konkurrenceevnen på 5 pct. vil give betalingsbalancelige vægt i 1985. Det betyder, at vort omkostningsniveau årligt skal stige 5 pct. langsommere end udlandets (begge niveauer målt i samme valuta). I omkostningsniveauet indgår foruden de direkte og indirekte lønomkostninger og rente- og skatteomkostninger. For industriens vedkommende udgør lønomkostningerne 80-85 pct. af disse omkostninger, renterne ca. 10 pct. og erhvervsbeskatningen resten.

Gennemføres konkurrenceevneforbedringen med lige store skridt år for år – som an-

tages i ovennævnte konsekvensberegning – bliver betalingsbalanceforbedringen beskeden i begyndelsen, men med stigende styrke, efterhånden som konkurrenceevneforbedringen har haft tid til at arbejde.

Lægges der vægt på, at betalingsbalanceopretningen skal foregå med nogenlunde lige store skridt hvert år, f. eks. med 2 mia. kr. om året, må konkurrenceevneforbedringen være betydeligt over det nævnte gennemsnit i begyndelsen og lavere siden hen. Se figur 3.

Konklusionen heraf er, at det i praksis kan vise sig svært at tilrettelægge konkurrenceevneforbedringen, således at den giver markante resultater på kort sigt. Der er imidlertid den meget gode grund til at vælge den offensive konkurrenceevneforbedringsstrategi, at den gradvis skaber 150.000 nye arbejdspladser i modsætning til den defensive skattestramningsstrategi, der koster mindst 60.000 arbejdspladser.

Figur 3. Tidsprofiler i konkurrenceevneforbedring og aftrapning af betalingsbalanceunderskuddet.

